

Брату Я. К. . . .

. . . Ти са пусна да печелѣшъ
 Въ търговския Содомъ ;
 А пакъ азе? Охъ, не питай!
 Отидохъ въ Россия
 Да потърся мѣжду ржжѣта
 Чиста загария.
 Не намѣрихъ. И тамо ти
 Професорътъ лжже. . . .
 За него сж Титъ и Августъ
 Добри славни мжже ;
 А Брутъ, Катонъ и Кассии
 Сж гнусна помия,
 Защото сж заколиле
 Римската бекрия!

За да ся породи тая ненависть въ душата на Любена, едва ли ще бжде нужно да ся обяснява, че той не е билъ първиятъ, да каже че професорите лжжели, че това е било вече стара *история*, че сж ся намирали вече хора, които по-отдавна сж проповѣждали това сжщото. Съ тия именно хора, нашъ Любенъ ся е сдружилъ, отъ тѣхъ ся е възхитявала неговата буйна и балканска натура, тѣхенъ послѣдователъ е станалъ той, и такъвъ си е останалъ до надгробната плоча. Разбирамъ, че сдържанитѣ хора, благоразумната и нероптающата смирена срѣда, за винаги ще обвинява нашиятъ писателъ, защо той не е свършилъ